

Sy-li spēwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swérnje dželaš
Wšédne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebies mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Šserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihicziščežetni w Budyšchinje a je tam ša šchtwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

16. njedžela po šwjatej Trojizy.

Łut. 7, 11—17.

Tole ščenje rospaduje po prawom do dweju dželow. Přeni džel mohł šo napřicacž: woni mormeho won nješechu. Na marach nješe šo čželo semrjeteho a ša nim džejla plakazy pschecželjo a šnaczi — to je, šchtož se šrudobu hušto wohladamy. Łuby semrjety šo won nješe, kašchcz šo do rowa pušchczi a potom šawostajeni šašo domoj du do wošyrocženeho doma. Tak šrudnje pať w našchim ščenju dale njeńdže; žarowanje pschewobroczi šo do wješela, šmjercč dyrbi šo poddacž šeršchcže žiwjenja. Kaž buchu ludžo tam trošchtowani a khwalachu a wyškachu, tak móžemy tež my štrošchtni bycz, pschetož Ješus je dženska hišchcže žiwj. Duž, wy šrudni, hladajcže

na Ješusa, teho šeršchtu žiwjenja,

kažki šo wón tež nam šjewi

1. jako trošchtat w šrudobje;
2. jako pomozniť wot šmjercče;
3. jako wodžet k žiwjenju.

1. Čžežka šrudoba je tu žonu potrjechila, kotraž khablajo ša kašchczom dže. Šo je wšchitko šeršchte sachodne, ju trošchtowacž njemóže. A je dha wérno, šo je šmjercč kónž wšcheho žiwjenja? Ně, šmjercč, kotraž čžlowjeka k jeho myšlemi a wotpohladami, čžlowjeka poľneho žiwjenja a šacžowanjom porašy, wona pschindže kaž wíchor, kotryž šwězu wuhajnje; to njeje naturški šaton, ale zuša móž, kiž mylo nuts pschima do žiwjenja. Wošebje šo nam to

šjewi w tutym ščenju. Wón je mlodženz, jenicžki šyn, podpjera wudowj. Čžehodla je šo to štačž mohło? Šo wona prašcha a žaneho wotmolwjenja njenamaka.

Žyła wješ je džel brala na jejnej šrudobje. Šchto pomha to jej jako šbitej? Šelko jich pschindže se šlowami šobuzelenja we rcže, tola bješ šobuczucža we wutrobje! Wěšo nješechu to wšchitzy tajzy, kiž k nej pschitkhadžachu. Wěšo je šo tež někotra šylša plakala wo lubeho semrjeteho pschecžela, a někotra ruka je wudowje wobkřucžila, šo k nej čžuje. Ale woprawdže trošchtowacž ju tola nihto njemóžesche.

Wona dyrbi šwoju šrudobu šama nješcz. Ššamotna dyrbjesche šo wróczicž do šwojeho doma. Š porštami budža ludžo na nju poľašowacž, dokelž je ju tón šnjesh pokhošťal. Šadwelowanje ju šapschinnje, džiwje myšle šo jej psches hłowu žolmja — duž na dobo čžah pošasta-nje. Šuka šo jej na ramjo položi a miľy hlóš k nej rjeknje: „Njeplakaj!“ Tak šu tež drusy prajili, nješczet-pliwje a šnano poroťujo. Nješmela wona placž? Duž wona šašo šašlyšchi: Njeplakaj! Wona šwoje šylšojte woblicžo pošbėhne, wona teho muža nješnaj, ale wona dyrbi k njemu dowěrjenje mēcz. To je Ješus.

2. Trošchtowana ta wudowa k njemu hlada; wona njewě, kať je pschischlo, ale wona je mērnishca. Tón šnjesh k temu kašchcžej štupi, wón mlodženzowu ruku pschinnje, wón jeho šawola. Šchto šebi wón myšli? Tola hlaj, tón semrjety je wotuczil a macž teho horzo woplakaneho w rukomaj džerži. Ješus je šmjercči rubjeństwo wudobyl.

Bojosež ludži sapschimuje. Je, kaž by so njebjo wotewriło a ruka wschehomózneho Boha nuts pschimnyła do šwěta, kaž bychu so mróczalki rostorbje a Bože błónczko so do šwěta nuts blyščeziko.

Uch, so bychmy to tež my wohladacž mohli! Čžehodla wón pschi naschich kaschczach tajke džiwy njeczini, kaž w Nainje? Haj, my bychmy rad chzyl, so bychmy so naschi mormwi wróczili. Wěso, tón mlodzenz je tež sašo wumrjet a jeho wotuczenje běsche jeno sapoczatk noweho wotměrjeneho čžaka pschihotowanja na kónz. A hdyž my tež widžimy šwojich mormwych do rowa puschczicz, Šbóžnik tola woštanje pschewinjet šmjercže. Stup k šmjertnemu ložu kšchesczizana! Šemu šmjercž njeje čžemny hróšbnj knježet, wona so šhubi psched šerschtom žiwjenja.

My mamy hiščezje wjetšche naschonicž, hačž je so w Nainje stalo. Na kónzu dnjow, tehdom tón šnjes žiwjenja hiščezje juntrócz šmjercži do pucza stupi. Potom žane druge wumrjecže njeje kaž pola mlodzenza w Nainje, potom budžemy žiwi w štajnym towarštwje i tym šnjesom, kiž je šwětlo a žiwjenje šam.

3. Nětk pač hiščezje tač daloko njeje. Šsmjercž jako žnjenzarka hiščezje psches kraj čžaha. Psches hrěch je jej pucz pschihotowany. Kaž dołho to bójške w čžlowjeku knježesche a čželo pschekrašnješche, šmjercž žaneje mozy njemějesche, tehdom knježesche žiwy Bóh. Nětko je so wschitko pscheměniko. Hdyž so my damy na šwět a jeho žadoscže, móžemy naschonicž, so šmjercži šwojeho čžela do předka pomhamy a tež duchowne žiwjenje wotemrěwa. Tajke wotemrjecže šnutštowneho čžlowjeka je jara šle.

Wěscže tón šnjes čžuje boloscž tych, kiž wo čželnje mormwych žaruja, ale bolosnišcho je jemu, hdyž so duchownje mormwy won nješe. Ale tež tudy je wón tón šynlišchi. Šsrjedža psches měščenju žiwjenja, psches harowanje wješela namaka wón pucz k wotemrjetej čžłowškej dušchi a ruku na nju položi. Kač někotreho mlodzenza, kač někotru mlodu holzu wón woła. Hdyž wón tač psched tebe stupi, šlyšch jeho hlož, njedaj jemu šrudnemu dale hieč. Pschetož hdyž my horjestanycž njechamy, wón naš njenušuje.

Kač krašnje pač je, hdyž Šbóžnik šnutštownje wotemrjetych sašo i nowa wožitiwi! Luboscž tam šacžehnje, hdyž šebicžnosčž knježesche, mēr a šbóžnosčž tam knježitej, hdyž běsche pušte a čžemne. Wubudženy wjazy šam šebi žiwy njeje, ale šwojemu Šbóžnikaj a Wumóžnikaj, hdyž tež hiščezje na šwěcže, tola hižom měšchczan njebieskeho kraleštwja. Ale tón šnjes někotrych woła, kotšiz njechadža myleni hycž we šwojim hrěšchnym španju. Nješlyšchli pač jeho luboscžiwne napominanje: Wotucz, kiž ty špisch a štawaj wot mormwych — potom budže tebi junu jako žalostne naštróžaze šudniške šłowo psches wutrobu rčezč: Štawaj, džen hnewa je pschischol. Šamjen.

Wo dawanju.

Šedyn ratar, so hewat wo nabožinu a žyrtej wjele njestarazy, chzysche tola rad šlyšchecž, tač šlawny Šohn Wesley předuje, a so teho dla jedyn džen na šemschpucz poda. Šako Wesley předomacž sapoczča, bu hnydom jeho šedžbliwoscž šbudžena. Tón běsche šebi mjenujžy pienješy jako šaklad šwojeho předomanja wušwolil a džešche, so čže wo nich w štyoch dželach rčezč. Přeni džel rčasche: „Šytaj tač wjele dostacž, kač móžesch!“ Tón ratar, to šlyšchawšchi, so nad tym wulžy špodžiwasche a k šwojemu šubodej džešche: „Tajke něščto hiščezje ženje předomacž nješlyšchach. To

je jara dobre. Tón muž ma to w šebi. Tajkele předomanje dawam šebi lubicž.“

Šohn Wesley pokrəcəšche a rčezšche wo dželawoscži, pilnosčži a teho runja, hačž k šwojemu druhemu dželej pschindže, kotryž rčasche: „Šytaj tač wjele lutowacž, kač móžesch!“ Tež to so rataraj nimo mērly špodobasche. Wón bu žyle rošhorjeny. „Tajke něščto tu tola hiščezje bylo njeje“, wón i nowa šwojemu šubodej šchepny. Wesley we šwojim předomanju broještwjo, pschajštwjo a podobne rošpominasche. Šradoštnje šebi ruzy rchbowawšchi, bur pomyšli: „To wschitko šym wot mlodoscže šem čžinil“, a wopravdže, drapanje a lutowanje běsche pschezo jeho wěž byla.

Nětko pač předač k šwojemu šfecžemu dželej dóndže, kotryž mějesche so tačle: „Šytaj tač wjele dawacž, kač móžesch!“ A na měscže ša ratarja wěr i drugeje džery dujesche. „Uch tač šchoda, tač šchoda!“ wón rčelny, „wón tač rjenje sapoczča, ale nětko je wschitko šasch.“ To prajizy wón i mjeršanjom wotěndže, pschetož wón mějesche wjele lublow.

F.

My mamy pschezo pokoj.

(Spitta.)

My mamy pschezo pokoj
Tež we wschěm bėdženju;
Na špróžnosčž njehladamy
Pschi šwojim dželanju.
Ššchaf mēr a móž da Šesuš šam
Ššchěm šwojim šwěrnym wutrobam.

My so tež šradujemy,
Nječ hrěch tež šrudži naš;
My w šwětle pschewwamy,
Tež hdyž je čžmowy čžaf.
Ššchaf šwětlo, trošcht da Šesuš šam
Ššchěm šwojim šwěrnym wutrobam.

Psched šwětom šmy drje šhudži
A tola bohatschi;
Ššmy šazpjeni wot ludži,
A tola čžescženi.
Ššchaf šubko, čžescž da Šesuš šam
Ššchěm šwojim šwěrnym wutrobam.

Ššo pschezo nadžijamy,
Nječ pschichod čžmowy je,
Žno njeješa tu mamy,
Nječ čžert tež šphtuje.
Ššchaf dawaj wschitko Šesuš šam
Ššchěm šwojim šwěrnym wutrobam.

Šurij Bróšt.

Wobrašy i městow nusy w Armeniskej.

Šodawa f. M. w M.

2. Dity šwědlow trejšlecža.

I. Dr. Müllerleile, wodžet němškeje šhorownje w měscže Marasch w Małoašiskej pišche 20. šaperleje: „Dawno woczakowane a wěšchczene njewjedro je so nad krajom wupuschcziko. Šsobotu, 17. šaperleje, rano bėchmy pschi džele w šhorowni, jako na jene dobo ludži šhwatajo po hašy bėžecž widžachmy. Na praschenje, ššto je so stalo, jedyn wotmolwi: Arabišy šu do města pschischli; drugi wjedžišche powjedacž: na torhoschczu kónzujaj Muhamedanšy šchesczizjanow! Bohužel so tole pošlejšche jako wěrne wupošaja, hačž

runje so tež niz ani prošča samyšla ja to namafacž njedafche. Nahlje nadpadnjeni kšhefczijenjo na žane wobaranje myšlicž nje-móžachu. Wokoło 10 hodžin bu přeni franjenty do nascheje khorow-nje pšchinješeny. W bližšich hodžinach nam 13 dalšich, i wjetšcha na kmjercž franjentych pšchinješechu. Žich najwjazny mějesche brjuch a wutrobno i lebijemi a nožemi roškakane, so bėšche snutskowne na kmjercž trjehene. Někotrym bėšche nopy se šekeru pšchedyrjenty. Woknujo bėchu mjes tym w khorowni na šwoje franjenje wumrjeli. Žedyn wot nich, mlody Armeniski, bėšche 2 mēkazaj ženjenty. Šišcže šobotu rano bėšche šebi po lékařstwo ja šwojeho khoroho nana pola naš pobyl a bu potom na domojpucžu nadpanjenty. Žako jeho nanej powjescž pšchinješechu, tutón wot Božeje rucžki fajaty k semi padny. Šcho so pola naš w khorowni pšchi pšchinješenju franjentych a wotnješenju morych podawafche, njeda so se šłowami wopifacž. Šubjenstwo luda nam njewuprajnje blifto džělche. Šdžělani a samožni Muhamedanšy praja: „To je niški, njewědomny lud činił.“ Woni šu runo šwěrjatam, runo džiwim šahadželi.

Dženša, wutoru 20. haperleje, pšchińdžechu 14 cželanžy i Šajjen-bejle, wulkeje kšhefczijanškeje wšy. Woni powjedachu, so bėchu pšched někotrymi dnjemi Muhamedanšy žich wješ nadpadnyli a šapalili. Wješ mějesche wokoło 400 kšěžow. 50 hodžinow (pšches dwaj dnjej) wješ i kšrobkošcžu šadwělowanja šchitowachu. Potom dyrbjachu pšched pšchemozu cželacž. Něhdže 150 ludži do dalokeje wulkeje kšhefczijanškeje wšy cželny, 15 do 15 hodžinow šdaleneho Marafch pšchińdže. Šo pucžu buchu wšchelazy pšches wutšelene kulki bóle abo mjenje cžěžko franjeni. Šubjenstwo je hobrške. Wšichón wobkhad šo hacži, wšchudže hlódb knježi.

Dženša tu muža i Charput widžich. Wón bėšche i 20 towaršchemi do Abdana hieč chžyl, tam džělo pytačž. W Šloghlu buchu wot Tšcherkešow nadpadnjeni, 17 šónzowani, 3 do Marafch wucželnychu.“

II. 13. meje pišche šotra Paula Schäfer i Taršuba, hdžež bėšche i někotrymi druhimi wobohim potrečentym na pomoz póžłana:

„Žaloscž cželjenžow je njewuprajomna. W Baghtšche šamym šylu wot 4000 cžłowjekow trjehich, kiž bėchu tam se wšchěch wšow hromadu šo šběželi. Žadyn tutych najwobžaromnišchich žaneho loža njemějesche. 7 džěcži bėchu šo na cželanju porodžile, kšuda macž mějesche šamo dwójnikow — ale tež ani lapy šo namafacž njedafche, jej šawalicž. Pšchi tym šo wšcho wot njerjada mjer-wješche, a na wodže je wulka nuša, dokelž šu štoro wšchě studnje hacž do kromy i cžělami napjelnjene. Mjes džěcžimi knježa wošypizy, doroscženi maja i wjetšcha tyfuš abo malariu. W Baghtšche kšudži bjes wšcheho šchita pšched palazym šónzom na polach šedžachu. Šowětr bėšche pšches tlajaze cžěla a hewafchi njerjad wobjědowčeny. Š temu njefšmerna horžota knježesche. Šižo nětkle šyroty po tykazach pšchithadžej, a hižo pšchezo šo wo šónzowanju na wšach šlyšči.“

Druha šmilna šotra i tajkeho pucžowanja pišche:

„Žyly kšhefczijanški džěl wot Baghtšche je do cžista wutu-pjenty. Wot 135 kšěžow, jena pšchi drugej, šu jenož cžorne wopalene murje wšche. 120 tych najlěpšchich, najšnamjenicžišchich mužow je šónzowaných. 663 žonow a džěcži, k temu cži mačo šbhtkni wotajeni mužojo šu bjes tšechi. — Wšchitko je wurubjene. Šredar šónz wša. Šchož tam wo hróšbných dnjach powjedaja, je žalofne. Niž jeno šu njepšchecželjo 15. a 16. haperleje tam šónzowali a palili, polne 18 dnjow tež na horach keč wot kečfa, wucžel wot wucžefa pšchepytowachu ja woporami, šo bychu je na najšburo-wišcho šónzowali.

Wot tam šo do Šappatšchli podachmy, hodžinu šdaleneje wšy i něhdže 750 wobydlerjemi. Šwarjenja i žyrlwju a šchulu, wšchěch hromadže 105, šu wutupjene. Šudžo bėchu i Baghtšche šo šašo domoj wrócžili a na šwobodnym měštnje pod wulkim šchtomom

wonkach pšchebnywachu. Š žich šchitej bėchu 25 wojakow i pod-wyšchom póžłaných. Tam mjes hlódbne džěcži najprijedy někotre mēchi kšlěba rošdžělchmy, potom bu džěl muši, drašty a t. d. rošdžělene. 165 mužow, wšcho nanow a wjele džěcži, je tu šónzowaných. Bohatšwo na džěcžoch je w tychle wšach i žyła špodbizwne. Šenemu je, kaž byle jeno džěcži šawostale byle.“

(Pšchichodnje dale.)

Wubud Božeje prawdy.

(Štónčjenje.)

Šanje postajeneje njedžele bė pšchichlo. Šořak njebojašnje a i mērom, Šudolf paš roššobjeny a poškmurjenty se šwojeho lěhwa štaže. Šwony k Božej šlužbje wolachu. Šataj bušchaj i jašwa do žyrlwje, hdžež hižom kšurmjerč šedžesche, wjedženaj. Dwórski předar a konsistorialny radžicžel Štošch mějesche jara kšutnu a hnujazu rěčž. Wšchitžy pošlucharjo buchu pšches nju kšuboko šapšchimnjeni. Šonižny, ale twjerdy mēr w Šořakowej wutrobje šo na jeho woblicžu wošnamjowafche, byrnjež mějesche i tychnošcžu blědy a špadnjenty napohlad. Š wjele woczow i wutrobnej šobuželniwošcžu na nješbožowneho mlodženža hladašche, a mnošy Šarlinžy mēšchcženjo, kotřiž jeho tutón džěl widžachu, wěrjachu do jeho njewinowatošcže a nadžachu šo, šo ju Wóh na šwětko pšchinješe. Boža šlužba bė na šónzu. Škšurmjerč na torhošchcžo pšched dwóršku a domšku žyrlwju wušupi. Ša nim džěchu jeho trabantojo, kotřiž jateju k bubonej, pšched nim stejazemu, wjedžechu, na kotrymž dwě nowe kšitžy ležeschej. Š nimaj pšchińdže tež doštožny dwórski předar Štošch i žyrlwje. Ša kšurmjerčowu pšchifafnju wušpěwa šhromadžišna najprijedy duchowny kšerlufch. Potom džeržesche předar kšótku, ale jara pšchimazu narěčž pšched jatymaj. Šapofledł wón praji: „Nětko w Božim mjenje! Šnješowa wola njech šo štanje“ a šupi potom do šad.

Šořak a Šudolf bušchaj nětko pšched kšurmjerčcha wjedženaj, poškonišchaj šo pšched nim a prošcheschaj jeho, šo by postajil, šchto ma najprijedy kšótkowacž. Wjerč pšchifafa, šo ma Šudolf, kotryž bė najprijedy šwojeho towaršcha wobškoržil, najprijedy kšótku wutšchafnyčž. Šóžny bušchtej do kšelucha pošoženej. Šudolf jón rošnjemdrjenty šhrabnje a jón i twjerdej ruku tšchafesche. Wšchě woczji w tymle wotomiku na nim wišachu. Žadyn šwul, štoro žane dychanje njebě po dalokim torhošchcžu mjes šhromadžentym ludom kšlyšchecž. Šudolf powrócži kšeluch a: „Dwanacže“ — „najwšchšcha licžba wokow!“ wolašche i wótrym hložom wjerčchowu wuwolač, kotryž mějesche rošriřnjenje wošjewicž. Šapalle a worafawje šo Šudolf šmējesche, mjes tym šo bė našdala kšchit žony kšlyšchecž, kotraž w bližšim wotomiku do womorž padže. Bėšche to wboha Šořakowa macž. Š njescžerpliwjošcžu pšchihlado-warjo nětko na Šořaka kēžbowachu, kotryž k bubonej šupi, šo by na nim wo šwoje žiwjenje kšótkowal. Wón na šemju šo kšafnywšchi modlitwu wušpěwa, wša na to kšeluch, tšchafnyšche jón a cžiřny kšótku na bubon, a — „Ššinacže wokow!“ wolašche wuwolač i jařnym hložom. Šo paš tola móžno njebě, dokelž žana wot kšótkow njemóžesche wjazny hacž šchěcž wokow pošafowacž. Šhromadženy lud temu wěricž nochžyšche. Šola blifšostejazy bėchu hižom widželi, šchto bė šo štalo: „Boži džiw!“ woni i radošcžu wolachu a bóršy wot jeneho hacž do drugeho šónza wulkeho torhošchcža kšincžesche: „Boži džiw je šo štal! Wóh je wěrnoscži do-šycž dal!“ jena wot teju kšótkow bė šo w šrijedža pulka. Šóbla dweju šchěšcžow ležesche jenka, kotruž wobškoržena pošojza pošafowafche. „Boži džiw!“ taš justafche pšchezo wóššišcho a wóššišcho ludowa hromada. Šaj, to je Boži džiw!“ praji tež nětko hlu-bofo hnuty kšurmjerč, a kafafche, Šudolfa jateho pšched šobu wjesčž.

„Wschelomózný Bóh je sam budzil!“ rjekny wón wobskorženymaj. „Ty by njewinowaty, mój syno!“ wón Kofakaj pschwoła, kotrehož bě roššub móznje sapschimnyl, tak so w tymle wokomitu jenož na to myšlesche, so by so Bohu džakował, kotryž bě jeho tak miłosčiwje wuflyšchal a wumohl. Potom thurwjerch, t Rudolfej so wobrocziwšchi, praji: „Ty pať by mordarstwo wobeschol; njepřej nětko hiščeje dale, so by so Twoje khostanje hiščeje njepowjestschilo a so by so t najmjenšcha Božeho kuda sminy!“

Mordarjowa šakaloscź poča so hižom hibacź. Porst Boži běšche pschewidomnje a jasnje pokazal, so njemóžesche dlěje wjazg kwoje czorne kžě sakitacź. Wón so t tšchepotazym hłokom wusna: „Haj, Bóh je prawy, ja bym mordar a proschu wo kwoje khostanje!“

Na wjerchowu pschikasnju kóstnika sašo do jastwa domjedzechu. Stražnikojo, kotřiž jeho tam pschewodžachu, móžachu jenož t nusu rošnjemdrjeny lud wot njeho wotdžeržecź. Do jastwa so wrócziwšchi stejesche dobrowólnje psched kudinami t kwojemu njekničomnemu njesutkej a proschesche wo duchowneho, so by psched nim pokutu czinil a so na kmjercź pschihotował. Njesbožowny so po šdaczu kwojeje kłóscze a dotalneje šakaloscze hłuboko kajesche, a na schibjenzy je wón prawe khostanje sa to dostał.

Sako běchu Rudolfa wotwjedli, wosta Kofak hiščeje psched kwojim wjerchow stejo. W tym samym wokomitu so jeho stara maczerka wyskajo psches ludowe hromady kłózesche a padže, klyh radosče ronjo, lubowanemu khynej do rukow. Wobaj žaneho kłowczka njeprajischtaj. Thurwjerch t miłosčiwym džělbracjom na njeju hladašche. Potom wón mlodzenzej, kotryž bě jenož psches widomnu Božu pomoz žiwjenje wobkhował, wyschšche město w gardže poskiczi a jemu bohate myto kłubi. Tola Kofak proschesche džakownje a ponižnje wo pušchčenje se kłuzby. Semu so w Barlinje wjazg njespodobasche a žadašche jenož sa tym, so by so t kwojej starej maczeri wrócził a t njej w czichocze žimy byl. Wjedrich Wylem do jeho próstwy swoli a jeho t miłosčiwymi kłowami wot so pušchczi. Kofak so na to t maczerju do kwojeho narodneho městacžka Bernowa poda, jako bě so t mišctrom Měrcziptom rošžohnował a mernemu rowej, pod kotrymž mějesche Marja kwoj wotpocził, frudne wutrobne Božemje prajił. Macź a khyt staj hacź do kwojeho kónza mernje a czicho žiwaj byłoj.

W kralowškim museju w Barlinje, hdžež je tak wjele drohich a džiwnych wězow nahromadženych, nadeńdžesch hiščeje džemšnišchi džem rospuťnjenu kóstku, kotraž so pod mjenom „kmjertna kóstka“ pokazuje. Někotry drje ju wuhlada, tola njemě, kajska spodžitwna podawisna t njej swikuje. T pschindže-li ras jenemu czitarjej tamna kóstka na woczji, dha njech so na tuto powjedacžko dopomni, kotrež sa Božu wěcznu prawdu kweđczi.

Wschelake t bliska a t daloka.

Š **Šhwacziž.** Rjany džem běšche nam se šandženej njedželu t Boha darjeny. W našchim rjanyh Božim domje, hdžež so nam nětko 10 lět Bože kłowo pschipowjeda, kmědžachmy bibliški kweđžen kweđczič t nowej lubosczi sa bibliju a Bože kłowo. Pschi rjanyh wjedrje cžehnjesche w 2 hodž. cžah t knjesami duchownymi na czole, wobstejazg t žyrtwinskih a schulskich pschedstejczeryow, wošadnje mlodžiny, klobustawow wobeju wojerškej towarštwow a podpjeražeho towarštwow pod šynkami thorala, wot pošunow piškaneho, do Božeho doma, rjenje wuděbeneho, kiž so bórny cžisče napjelni. Móznje pošbėhowaze špėwanje kłincžesche; špėw měšchaneho thora, wot t. žyrtwinskiho wučerja Šišchera wustojnje nawucženy a pschednoschowaný, wošadu se šacžucjom radosče nad Božim kłowom napjelni. Pschede wschēm potom kweđženške přėdowanje, kiž mějesche t. duchowny Thschet t Budyšchina na kėrbškim a t. duchowny Eder,

tež t Budyšchina, na němškim. Móznje přėnišchi wošadže po tekščje Mat. 12, 34. 35 pschwoła: Bože kłowo je prawy schaz w našchej wutrobje; 1. t tuteho schaza bracž to je šbóžne, 2. šbóžnišcho je wot tuteho schaza dawacž. Njech so přėdarjowe kłowo, kiž žiwje na pschihłuschnosč džakownoscze wot naš Šserbow sa schaz Božeho kłowa dopominasche, tež jako schaz sa wschitke domy a wutrobny pschitomnyh šakhowaja. Š wulkim džělbracjom tež wulki džěł kėrbškich wošadnyh, staryh a mlodyh, druhemu přėdowanju pschihposłuchasche, kiž nam prajesche po Mat. 24, 35 a Jana 8, 51: Knjesowe kłowo wostanje do wěcznosče; wono pschetraje kweť a pschewinje kmjercź. Woltarnu Božu kłuzbu t. duchowny Mikela Maleschanski a Thschet-Budyšski kaž Mrošak-Šrodžišchczanski wobstarachu. Pošlešchi hiščeje pschede wschēm t tym Božej kłuzbje rjane wobšamknjenje poda, so kaž na kėrbškim tak na němškim schěšč schulškim džěczom psches přozowanje knjesa wošadneho šararja wobstarane darmotne biblije pschepoda, hdyž běšche je t rjanyh, hłubokošacžutymi dlějšchimi kłowami napominal, tak maja bibliju šesnacž, to kłowo horjewšacž a czinicz. Se žiwjenja do žiwjenja rěczane kłowa njech w mlodyh kaž staryh wutrobach dolho dale kłincza.

Samyšł bibliški kweđženjom je, bibliju w jejnej žyle wošebitej wažnosčji sa našchu ewangelsku žyrtkaj pschego sašo pokazacž, jejnu krašnosč sa žiwjenje w stromnyh a thornyh dnjach, haj na kmjertnym kóžu hiščeje wobšwěticž a wošady kaž t džakom pschecziwo Bohu napjelnicž, tak t wješelom nad škutkom tunjeho, a šamo darmotneho roššchěrjenja kwojatyh pišmow psches biblište towarštwow. Škospšcheczėranje biblijom jako škutk Božeho kraleštwow pschihpósnajo wošada tež na kónzu rjanu kollektu, kiž w hromadže 117 hrinow 85 np. wucžinjesche, poda. Wěščje cžesčehódbne šnamjo žyrtwinstkeje luboscze, hdyž so dopomnimy, so kmy w Šserbach hacłe někotre biblište kweđženje měli.

Njech kėbi tajke kweđženje dale bóle tež w kėrbškich wutrobach město dobudu kaž mišionške; wschaj jadro a móz našchego kėrbškeho pobožneho žiwjenja we požohnowanym wužitanju Božeho kłowa leži. Njech kaž t wyšoka Boži dom Šhwacžanski wošadu t Bohu woła, tak tónle najwyschšchi přėdar, biblija, ju t žiwjenju wodži.

Š **Dražđan.** Šandženu njedželu so tu we wschěch ewangelskich žyrtwjach žniowy džakny kweđžen kweđcžesche a kweđczerjo wješele špėwachu: „Njech Bohu džakuje so wutroba wschěch wóžji.“ Džakne czucza pať wošebje Šserbow wutrobny napjelnjachu. Šsmědžichmy tola sašo w kšchiznej žyrtwi kėrbške kemschenje kweđczič. Někotryžkuliz t naš po nich horžo žada a so na nje stajnje wutrobnje šraduje. Ša Božim blidom běchmy 138 wošobow. Wóh žohnuj wschēm wječer kwojeje luboscze a špožč, so wufšyw Božeho kłowa w macžetnej rěczi njebý bjes duchownych kłowow wostal!

— Šsrjednu mějesche so diózesanska šhromadžišna we Šojerezach. Pschednoschajš mějesche knjes šarat Unger t Šejna. Wón pschednoschowasche wo pacžerškej wucžbje. Knjes šuperintendenta Šuring šdžěli, so šmėje so pošwječjenje ewangelskeje šapakki w Šulowje 13. oktobra a so t temu pošwječjenju knjes generalny šuperintendent Šaupt t Wrotšlawja pschindže.

— Šhěžor Wylem běšche pschi šakškich manevrach pónđželu a wutoru w bliskosczi Mišchna. Šónž manevra wón šakškeho krala proschesche, so by nětko šnamjenja pólneho maršchala nošyl. Šral t džakom tole pschihpósnacze pschimsa.

Daliske dobrowólne daty sa wbohe armeniske khyroty:

Š Kakečžanskeje wošady:

M. M. t Komorowa 2 hr. — np.

W mjenje wbohich khyrotow wutrobny džak.

Šólč, redaktor.